

אווז הזהב

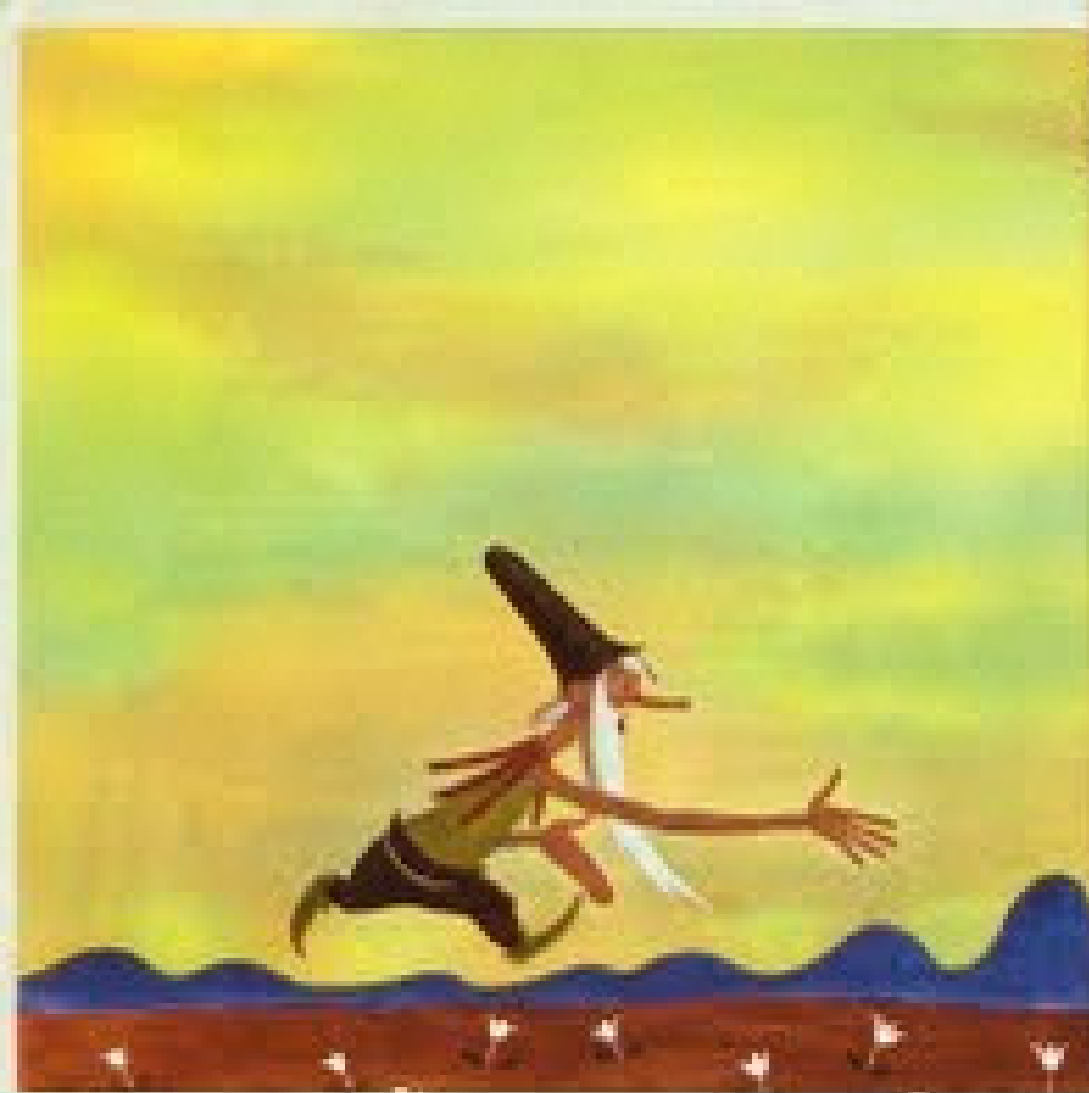
אגדת עם

צייר גוסטב טאנגרין

היה היה פעם חוטב עצים, ולו שלושה בנים. שני הגדולים נחשבו כטובים ונבונים, אך את השלישי הצעיר חשבו לטיפש וקראו לו גם כך, טיפשון.

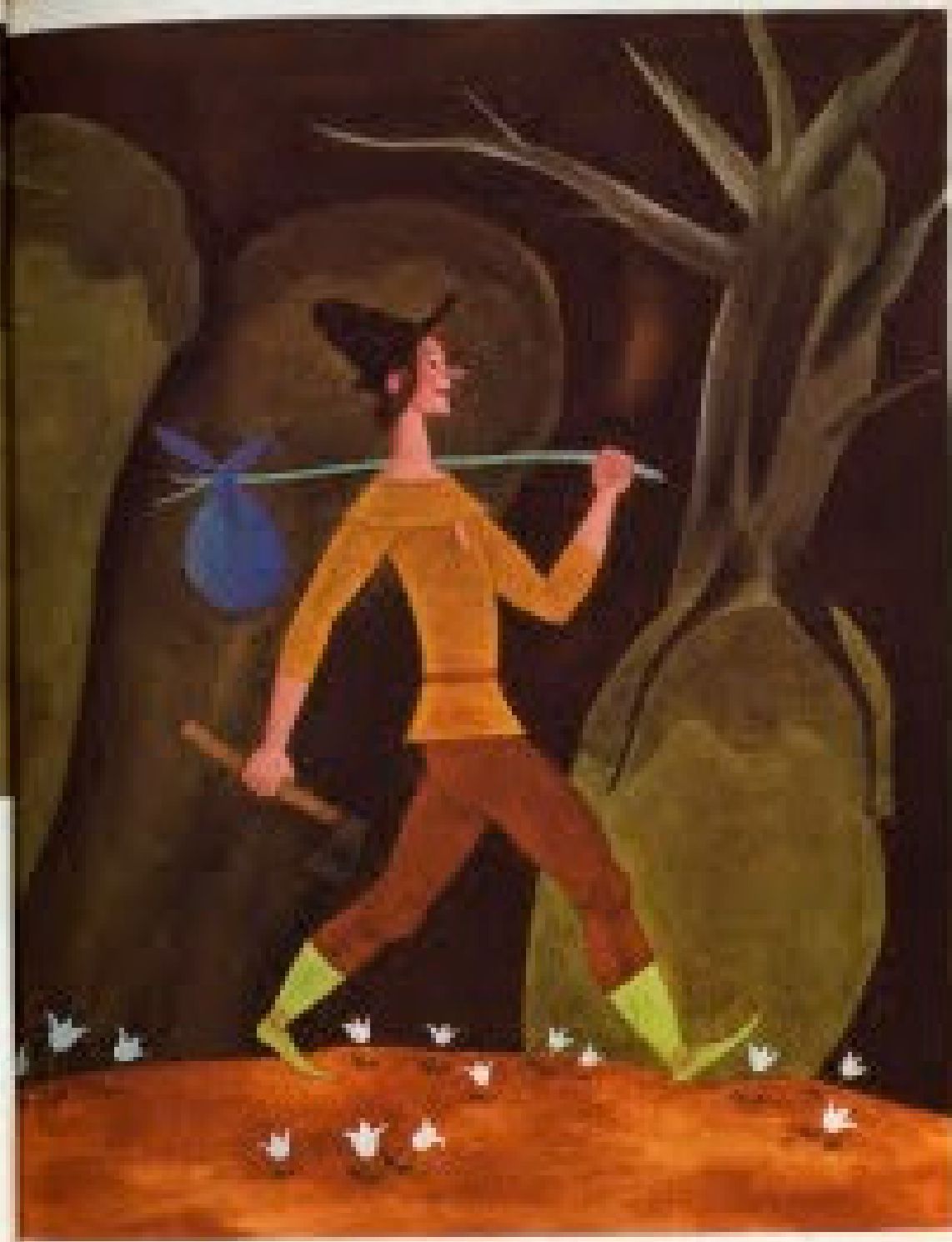
הוא לא הלך רחוק כשפגש איש זקן שבירך אותו לשלום ואמר "אנא, תן לי לגימה מהחלב שלך וקצת מהתבשיל, כי אני רעב וצמא."

יום אחד הבן הבכור צריך היה ללכת ולחטוב עצים להסקה. אמו נתנה לו תבשיל עוף טעים וקנקן חלב טרי לארוחת צהריים, והוא יצא ליער.

אבל הבחור חשב את עצמו לחשוב ופיקח
וענה "אם אתן לך, לא יישאר לי" והמשיך
ללכת. הוא עבד וחטב ענפים אך ברגע מסוים
הגרזן שלו החליק והוא נפצע ברגלו. הוא חזר
הביתה בלי עץ בכלל.

אך הצעיר רק צחק ואמר "למה שאתן לך מה שאוכל לאכול בעצמי? והמשיך לעבודתו.

למחרת יצא ליער הבן השני. גם לו נתנה אמו תבשיל וקנקן חלב לארוחת צהריים. כשהוא הגיע ליער פגש גם הוא באדם זקן שביקש ממנו לגימת חלב ונגיסה בתבשיל.

"שני הגדולים וחכמים ממך פגעו בעצמם אז
בוודאי טיפש שכמותך לפגע בעצמו הרבה
יותר. מוטב שתישאר בבית."
אבל טיפשון ביקש וביקש ובסוף האב הסכים
ונתן לו ללכת.

אך כשרק הניף את גרזנו זה החליק על ענף
ונתן לו מכה חזקה ביד. גם הוא חזר הביתה
ללא עצים להסקה.
ביום השלישי הבן הצעיר, הטיפשון, ביקש
שאבא ייתן לו לצאת ליער אך אבא אמר

בקצה היער פגש גם הוא את הזקן שביקש
"אנא, תן לי קצת אוכל ושתייה, כי אני רעב
וצמא מאוד."
"יש לי רק לחם יבש ומים" ענה טיפשוון "אבל
בבקשה, תתכבד במה שיש."

הלך טיפשוון אל היער וזימר לעצמו זמר עליז.
תחת זרועו החזיק כיכר לחם יבש ובקבוק מים
שנתנו לו לארוחת הצהריים.

הם התיישבו יחד לאכול, אך להפתעתו ראה
טיפשון שהלחם שלו הפך לעוגה חמה והמים
נעשו לחלב שמן וטעים.
אחרי הארוחה אמר הזקן

"אתה בחור טוב-לב והתחלקת אתי בארוחתך
הדלה. אשלח לך ברכה שתביא לך מזל.
תחפור תחת העץ הזה ותמצא שם משהו בעל
ערך."
אמר ונעלם פתאום.
טיפשון התחיל לחפור ובין שורשי העץ מצא
אוז עם נוצות מזהב טהור!

לבעל הפונדק היו שלוש בנות. כשהן ראו את
האווז החליטו שיהיה מה שיהיה, אבל כל
אחת רצתה לקבל נוצת זהב אחת.

הוא כבר לא חזר הביתה אלא שם את האווז
תחת זרועו ויצא לעולם הרחב. בלילה ראשון
הוא עצר בפונדק.

אחריה באה הבת השניה שחשדה כי אחותה
תגנוב את כל הנוצות. היא נגעה בשמלתה
של הבכורה ונדבקה אליה אף היא.

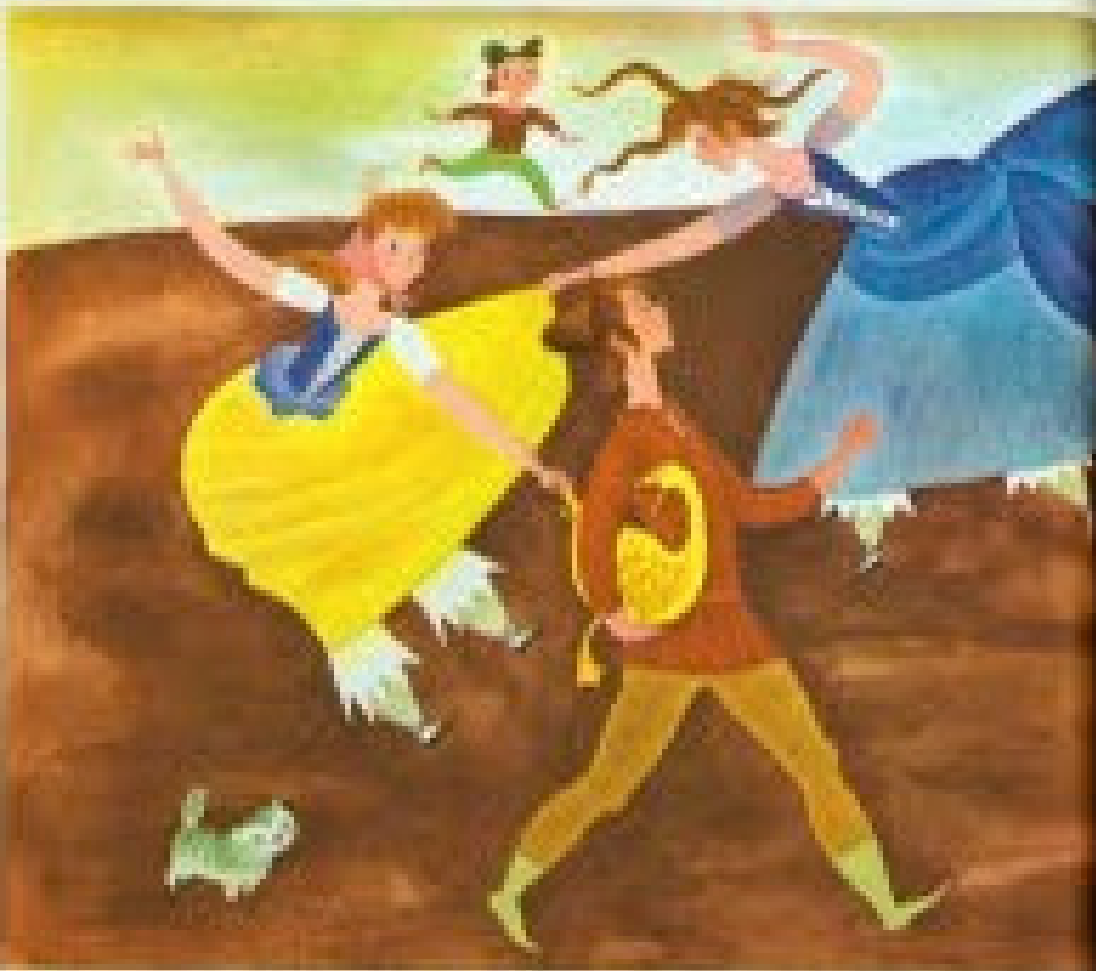
תחילה הבכורה התגנבה לחדרו של טיפסון.
בשקט, בשקט הושיטה יד לנוצה, אך כשרק
נגעה בה היא נדבקה אליה ולא יכלה לזוז.

הבת הצעירה רצתה גם היא לקבל נוצה אבל
שתי האחרות רצו להזהיר אותה וקראו "אל
תגעי! אל תגעי!"

"למה שלא אגע כשאתן לוקחות את הנוצות
לעצמכן" חשבה הבת השלישית ותוך רגע
הייתה דבוקה כמו אחיותיה.
למחרת טיפשו לקח את האווז ובלי לשים לב
לבנות הדבוקות אליו התחיל ללכת בדרך, והן
רצו אחריו לכל מקום שהלך.

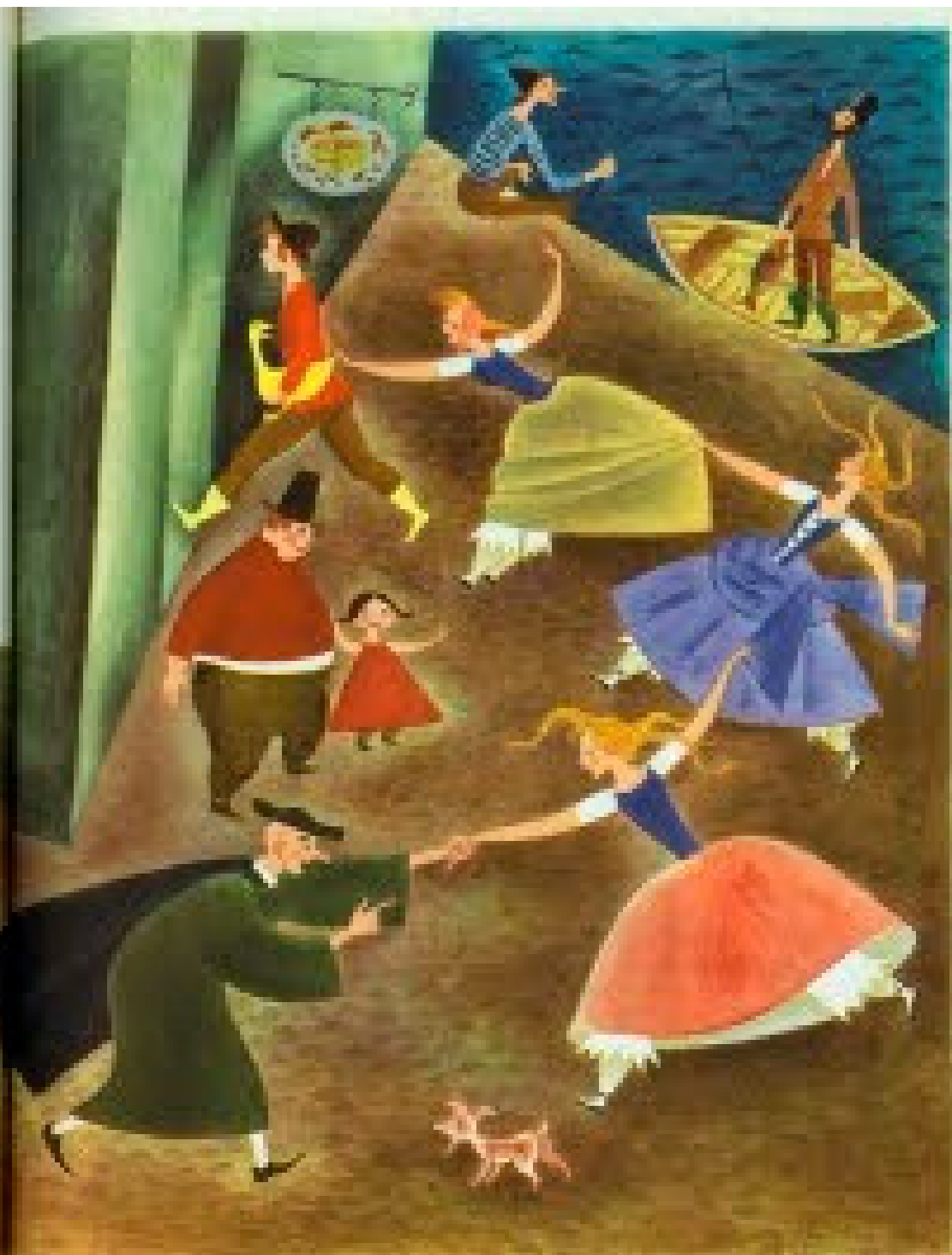

עבר לבלר העירוני וקרא "הי הכומר! לאן
אתה רץ אחרי הבנות?" ותפס את קצה בגדו
של הכומר. גם הוא נדבק לחבורה.

בדרך עבר כומר זקן שראה את התהלכה
המוזרה.
"איך לא תתביישו, בנות, לרוץ כך אחרי הצעיר
הזה" קרא הכומר לקח את ידה של הצעירה
כדי למשוך אותה. אך גם הוא נדבק ולא יכול
היה להשתחרר.

כך הם המשיכו לרוץ אחרי הטיפשון עד
שפגשו שני איכרים שעבדו בשדה.
"אנא, עזרו לנו!" קראו הכומר והלבלר.
"עזרו לנו! עזרו!" קראו שלושת הבנות. אך
ברגע שהאיכרים שמו את ידיהם על הלבלר
כדי לנתק אותו, גם הם נתפסו וכך כל שבעתם
רצו אחרי טיפשון.

קרה שבעיר שדרכם הם עברו חיה נסיכה
יפהפייה, אך עצובה, שלא צחקה ולא חייכה
כבר זמן רב. המלך המוטרד הבטיח שיתן את
ידה ומחצית מהממלכה שלו למי שיצליח
להצחיק אותה.

ביום הזה הנסיכה המסכנה הביטה מחלונה על
העיר ופתאום ראתה את טיפשו עם התהלכה
המוזרה הנסחבת אחריו.

היא ראתה איך הם רצים ונתקלים באבנים
ונופלים וקמים ועל פניה הופיע חיוך. ותוך
רגעים היא כבר פרצה בצחוק עליז. דמעות זלגו
מעיניה מרוב צחוק, כמו שלא קרה לה כבר
שלוש שנים.

וכך קיבל טיפשו את מחצית הממלכה וגם נסיכה
יפהפייה לאישה, והם חיו שאושר ועושר עוד
הרבה שנים.
אבל מה שקרה לאווז הזהב ולכל השבעה
הדבוקים אליו - אינני יודע.